

Yisrael that the land he intended for them was a wonderful place. As Bnei Yisrael approach entry into the land, they start to have doubts about the veracity of God's claim and they approach Moshe to send a scouting mission. Moshe, unwilling to grant any excuse to the people for not entering the land, agrees to their request. Before he goes through with the plan, he takes counsel with God to gain permission for the mission. God reiterates that He believes there is no reason for them to send a delegation to ascertain the land's attributes, but grants Moshe permission to accede to the people's demand even though he knows that based on their request the situation will not end well. The Ramban also suggests that the stories are interwoven.⁹ The narrative in Devarim comes to disavow the possibility that God sent the people to investigate the land, with complete foreknowledge that it would be an unmitigated failure with disastrous consequences, in order to entrap them or find an excuse for not bringing them into Eretz Yisrael. Therefore, the Torah explains that the whole mission was initiated by Bnei Yisrael and not by God.

The Ramban rejects Rashi's interpretation because it implicates Moshe, who thought the mission was a good idea (וַיִּטֵּב בְּעֵינֵי הַדָּבָר), as an accessory to the eventual negative outcome.¹⁰

הוא אמר לישראל טובה הארץ ולא האמינו אלא אמרו נשלחה אנשים לפנינו אמר הקדוש ברוך הוא אם מעכב אני עליהם הם אומרים לא טובה הארץ ולכן לא הראה אותה לנו אלא יראו אותה ובשבעה שאין אחד מהם נכנס לתוכה אלא לבניהם של אם יראו את הארץ אמר נשבעתי לאבותם ואומר וטפכם אשר אמרתם לבני יהוה יבואו וגו' כיון שאמרו למשה נשלחה אנשים לפנינו התחיל משה עומד ותוהא אמר אי אפשר לי לעשות דבר עד שאמלך בהקב"ה הלך משה ומלך ואמר ליה כן וכך בניך מבקשים א"ל הקדוש ברוך הוא משה אין זו תחלה להם עד שהן במצרים הלעיגו לי שנא' (הושע ז) זו לעגם בארץ מצרים למודים הם בכך לך איני צריך שהרי כתיב (דניאל ב) ידע מה החשוכא ונהורא וגו' א"ל הקדוש ברוך הוא וידע אני מה הן אומרים אלא אם בקשת שלח לך אנשים לך לעצמך מנין שכן כתיב אלה שמות האנשים אשר שלח משה לתור את הארץ. (תנחומא שלח ה) \\\ שלח לך אנשים - אמר ריש לקיש: שלח לך - מדעתך, וכי אדם זה בורר חלק רע לעצמו והיינו דכתיב: ויטב בעיני הדבר, אמר ריש לקיש: בעיני - ולא בעיניו של מקום. (סוטה לה:) \\\ שלח לך - לדעתך, אני איני מצוה לך, אם תראה שלח, לפי שבאו ישראל ואמרו (דברים א, כב) נשלחה אנשים לפנינו, כמה שנאמר (שם) ותקרבון אלי כלכם וגו', ומשה נמלך בשכינה. אמר אני אמרתי להם שהיא טובה, שנאמר (שמות יז, ט) אעלה אתכם מעני מצרים וגו', חיייהם שאני נותן להם מקום לטעות בדברי המרגלים למען לא יירשוהו: (רש"י במדבר יג, ב)

⁹ התועלת השביעי להודיע כי התחלת דבר המרגלים היתה מישראל לא מהשם יתעלה אולי יחשוב חושב כי מפני שהיה גלוי לשם יתעלה מה ישיבו המרגלים שלח אותם למצא תואנה על אשר לא הביאום תכף לארץ אך בזולת זה גם כן לא היו באים שם אז ולזה ביאר רש"י משיאל היתה נסבה לשלח המרגלים. (רלב"ג דברים א, כב) \\\ שלח לך אנשים ויתרו את ארץ כנען וגו' - יתבאר ממה שנזכר בפרשת אלה הדברים שישראל שאלו ממש לשלוח להם מרגלים, שנאמר: 'ותקרבון אלי פִּלְקֶם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו' (דברים א, כב), ונמלך משה בגבורה, ובאהו הציווי שישלח ראשי העם... (רלב"ג במדבר יג, ב) \\\ ותקרבון אלי כלכם - אחר שהודיע שבין יצא בו לבין מצד משה לא היה שום עיכוב והיה צריך שיכנסו אז תיכף לא", בא להודיע לדור אחרון שהם עצמם היו הגורמים מה שנועו ארבעים שנה במדבר והוא ע"י חטא המרגלים, ובאשר בספור שליחות המרגלים בפ' שלח לא נזכר כלל שאמרו נשלחה אנשים לפנינו כי שם כתוב שה' אמר למשה שלח לך אנשים שישמעו שהיה צווי משה ויפלא מצד איך צוה ה' ע"י להיות להם לצור מכשול, בא להודיע כי לא מאת ה' יצא הדבר ולא ממש רק מאת העם [ושם לא הוצרך לכתוב זאת כי פרשת שלח נכתבה בעת המעשה וידעו כלם איך היה אבל עתה שמתו דור המדבר והדור החדש היה יטעו שהיה שלח המרגלים מצוה מה' הוצרך להגיד איך היה] שאתם קרבתם אלי כלכם שמודיע ג"כ שלא היה קריבה הוגנת זקניהם בראשיהם רק קרבתם בערבוביא וכמ"ש בספרי, ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו, ובה באר שלא מאת ה' ומאת משה יצא הדבר הזה רק מאת העם, ושם ה' שלח לך אנשים אינו צווי רק הרשאה למלאות רצון העם... (מלבי"ם דברים א, כב)

¹⁰ ויש כאן לשאול, אם כן משה עצמו חטא בעיניו, שנאמר ויטב בעיני הדבר (דברים א, כב). ולמה אמר להם בעיני הארץ "הטובה היא אם רעה" (פסוק ט) אחר שנאמר לו מתחלה שהיא טובה ורחבה... ועוד מה טעם למשה רבינו בשליחות הזאת, אם הארץ

He, therefore, suggests a number of other possibilities of how to reconcile the two stories. At first, he proposes that the intent of Moshe and Bnei Yisrael were aligned and that the entire nature of the mission was strategic.¹¹ It was a scouting mission to determine the best route of entry, the order and method of their conquest and the equipment and troops they would require. As a bonus sidebar, Moshe instructs them to bring back word of the land's bounty and goodness in order to excite and entice Bnei Yisrael about their entry into Eretz Yisrael. Moshe did not seek God's acquiescence since this was standard protocol for any military expedition. Once the mission was a foregone conclusion, God of His own volition, foreseeing a problem, demands (שְׁלַח-לְךָ) that they send top representatives from each tribe. This is in order that these leaders could stem the negative tide that could arise from this mission or to ensure that the detrimental outcome was equally applicable to the whole nation.

He then offers the possibility that the entire mission was initiated by Bnei Yisrael and approved by Moshe. The command in this week's Parsha was a totally separate directive from God to grant the mission a divine purpose which would hopefully save the people from a negative outcome.¹² The obvious problem with all these

טובה והעם רפה הרי טוב, ואם רעה או שהעם חזק, סבור הוא שיחזירם למצרים: (רמב"ן במדבר יג, ב)

¹¹ אבל ישוב הענין בזה, כי ישראל אמרו כדרך כל הבאים להלחם בארץ נכריה ששולחים לפניהם אנשים לדעת הדרכים ומבוא הערים ובשובם ילכו התרים בראש הצבא להורות לפניהם הדרכים, כענין שנאמר (שופטים א כד) הראנו נא את מבוא העיר, ושיתנו להם עצה באיזו עיר ילחמו תחלה ומואיזה צד יהיה נוח לכבוש את הארץ, וכך אמרו בפירוש (דברים א כב) וישיבו אותנו דבר את הדרך אשר נעלה בה ואת הערים וגו', כלומר הערים אשר נבא אליהן תחילה ומשם נבא בכל הארץ. וזו עצה הגונה בכל כובשי ארצות, וכן עשה עוד משה עצמו שנאמר (הללן כא לב) וישלח משה לרגל את יעזר, וכן ביהושע, וכן נון (יהושע ב א) שנים אנשים מרגלים, ועל כן היה טוב בעיני משה. כי הכתוב לא יסמוך בכל מעשיו על הנס, אבל יצוה בנלחמים להחליץ ולהשמר ולארום, כאשר בא הכתוב במלחמת העי (שם ח ב) שהיתה על פי השם ובמקומות רבים. אז נמלך משה בשכינה, ונתן לו השם עצמו ואמר לו שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען, וידעוה ויגידו לכם ועל פיהם תתיעצו בענין הכבוש: והנה משה אמר להם (פסוק יז) עלו זה בגבגב, וטעמו עלו זה הדרך בגבגב, שידעו את העם היושב בארץ הנגב מפאת הרוח אשר ישראל שם החזק הוא ויצטרכו בעיניהם להשתמר מאד ולהחליץ, וכן הערים אם הם בצורות שישגבו בהן ויצטרכו לבנות דיק וסוללות או שיבואו מצד אחר. ואמר עוד שידעו בארץ עממה הטובה היא אם רעה, כי אם היא רעה יכבשו תחלה מן המקומות האחרים, כי הם היו תרים הר האמורי מצד חברון, כי גם יהושע לא כבש את כולם. וזה טעם ומה הארץ אשר הוא יושב בה (פסוק יט), על העם היושב בגבגב: ויתכן כי משה בעבור שידע כי היא שמנה וטובה כמו שנאמר לו (שמות ח ח) שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען, וידעוה ויגידו לכם ועל לב לדעת כן, כדי שייגידו לעם וישמחו ויחליפו כח לעלות שם בשמחה, ולכן אמר להם והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ (פסוק כ), כדי שיראו בעיניהם בשבח הארץ. ומן הידוע כי אין מצרים רחוק מאד מחברון רק ממלך שבעת ימים, וארץ כנען מובעת בתחומה קרוב למצרים, ואין אפשר שלא ידעו הדרכים במצרים ענין ארץ כנען הטובה היא אם רעה. אבל כוונתו של משה לדעת את הדרך אשר יעלה בה ואת הערים אשר יכבוש תחלה כאשר פירשתי, ואמנם היו ישראל במצרים עבדים בעבודת פרך לא ידעו ולא יבינו, על כן רצה משה שייגידו להם כל עניני הארץ לשמחם במעלותיה כי יודע היה בהם: (רמב"ן במדבר יג, ב) \\\ את הדרך אשר נעלה בה - אין דרך שאין בה עקמימות. ואת הערים אשר נבוא אליהן - לשון רבינו שלמה. וכן בספרי (ספרי דברים א, כב): אין לך דרך שאין בה עקמימות, אין לך דרך שאין בה כמנות, אין לך דרך שאין בה פרישות. ואת הערים אשר נבוא אליהן - לידע באי זה דרך אנו באים, כלומר מאין נכנסו בארץ שנכבשו אותן הערים תחלה. והוא מה שפירשתי בסדר שלח לך (רמב"ן במדבר יג, ב), שלא בקשו ישראל מרגלים אלא להורות להם הדרך. (רמב"ן דברים א, כב).

¹² ...והנראה אלי לפי פשט הכתוב, כי לא הזכיר השם למשה שאלתם ששאלו לשלח מרגלים ולא הסכמת משה עמהם, שאלו היה כן היה הכתוב מספר כאן ויקרבו בני ישראל אלי משה וישלחה אנשים לפנינו וגו' ויטב הדבר בעיני משה, ואח"כ היה כותב וידבר ה' אל משה לאמר שלח לך אנשים כדברו אליך איש אחד וגו'. אבל היה הענין כך, ששאלו ישראל השליחות ויטב הדבר בעיני משה, ואחר כך בא הדבור אל משה כשאר הדבורות ואמר לו סתם "שלח לך אנשים", וזה טעם ויתורו את ארץ כנען אשר אני נותן לבני ישראל, כי הוא מדבר בעיניו חדש לא סופר בו כלל. והיה כל זה, כי

suggestions is that one does not send off a spy or military mission with pomp and circumstance and have the entire nation be a party to the operation. Moreover, one does not utilize senior members of their tribes or nation for such an expedition. The success of such an undertaking depends heavily on its secrecy and the discreteness of its members which were all absent in this case.

In Sefer Shoftim, the tribe of Dan is looking for an alternative location for some of their members to take up residence other than that which was allocated to them in the division of the land.¹³ This is likely a result of Dan's assigned area being either difficult to conquer or maintain its security because it was on the coastal plains (שפלה) that stretched from Beit Shemesh to Yafo.¹⁴ The tribe of Efrayim, who is adjacent to the eastern flank of Dan, complains of their inability to live securely in the low lying areas because of the iron chariots of the Cana'anims which wreaked havoc on anyone not in a mountainous region.¹⁵ In the high places, the chariots were rendered unusable which eliminated this significant military advantage possessed by the Cana'anims. Therefore, in Sefer Shoftim it relates that the people of Dan send out a mission to find themselves an appropriate place to resettle. "The children of Dan sent out five of their military clan members from Tzora and Eshta'ol to spy out the land (לְרַגֵּל אֶת־הָאָרֶץ) and explore it (וּלְחַקְרָהּ). 'Go,' they told them, 'and explore the land (חַקְרוּ אֶת־הָאָרֶץ)...'"¹⁶ There are two verbs used to describe their charge and therefore, in all likelihood, there are two assignments that they are undertaking. In addition, from the description of their discovery and their report upon returning, one can intuit that they were addressing two fundamental questions. "The five men set out and arrived at La'ish. They observed the people in it dwelling carefree, after

the manner of the Tzidonim, tranquil and secure. There was no one in the land to molest them and no hereditary ruler possessing authority. Moreover, they were distant from the Tzidonim and had no dealings with anyone."¹⁷ Once they returned, they encourage their fellow brethren not to tarry and quickly join them in their securing of this easy to conquer oasis "...for we have seen the land and it is really good...When you come, you will come to an unsuspecting people and a land that is spacious; for God has delivered it into your hand; and nothing on earth is lacking there."¹⁸ "...They proceeded to La'ish, a people tranquil and unsuspecting, and they put them to the sword and burned down the city. There was no one to come to their rescue, for it was distant from Tzidon and they had no dealings with anyone...They rebuilt the town and settled there. And they named the town Dan, after their ancestor Dan..."¹⁹

It is important to first note the nature of those chosen for this mission. They were military personnel and they were a small group of five befitting an intelligence gathering and security assessment expedition. Moreover, upon their return, they relay two fundamental pieces of information to their senders about the location they recommend for the clan's resettlement. They render an opinion about the quality of life of those residing in and the benefits of the location they had chosen and they also give a military evaluation of the ease by which it could be conquered without reprisal. Connecting this back to their original charge, they were asked to spy out the land (לְרַגֵּל אֶת־הָאָרֶץ) which likely relates to their military appraisal of the possibility of undertaking such a move and to explore the land (חַקְרוּ אֶת־הָאָרֶץ) which seems to be asking for their judgment regarding the benefits of such a relocation.²⁰

ה' חפץ למען צדקו שתהיה השליחות במצותו ושתהיה בכל שבטיהם ובגדוליהם, למען ינצלו... (רמב"ן במדבר יג, ב.)
¹³ בַּיָּמִים הָהֵם אִין מֶלֶךְ בְּיִשְׂרָאֵל וּבַיָּמִים הָהֵם שָׁבַט הַדְּבִי מִבְּקֵשׁ לִי וְנָחַל לְשִׁבְתִּי כִּי לֹא־נָפְלוּ לִי עַד־הַיּוֹם הַהוּא בְּתוֹךְ־שִׁבְטִי יִשְׂרָאֵל בְּנִתְלָה: (שופטים יח, א.)
¹⁴ לְמַטֵּה בְּנֵי־דָן לְמַשְׁפַּחְתָּם יָצָא הַגִּרְלָה לְשִׁבְעֵי: וַיְהִי גְבוּל נְחֻלְתָם צָרְעָה וְאֶשְׁתָּאֵל וְעִיר שְׁמֵשׁ: וְשַׁעֲלָבִין וְאֵילָן וַיִּתְּלָה: וְאֵילָן וְתַמְנָתָה וְעִקְרוֹן: וְאֶלְתָּהָ וְגִבְתוֹן וְגִבְעֹת: וַיְהִי וְגִבְי־בְרֶק וְגִת־רַמּוֹן: וְיָמִי הַיִּרְקוֹן וְהַרְקוֹן עִם־הַגְּבוּל מוֹל: וְיָפֹ: וַיֵּצֵא גְבוּל־בְּנֵי־דָן מֵהֶם וַיַּעֲלֵה בְנֵי־דָן וַיִּלְחְמוּ עִם־לָשִׁם וַיִּלְכְּדוּ אוֹתָהּ: וַיָּבֹאוּ אוֹתָהּ לְפִי־חֶרֶב וַיִּרְשׁוּ אוֹתָהּ וַיֵּשְׁבוּ בָּהּ: וַיִּקְרְאוּ לְלָשִׁם דָּן כְּשֵׁם דָּן אֲבִיהֶם: זֹאת נְחֻלַּת מַטֵּה בְּנֵי־דָן לְמַשְׁפַּחְתָּם הַעֲרִים הָאֵלֶּה וְחִצְרֵיהֶן: (יהושע יט, מ-מח.)
¹⁵ וַיְבָרְאוּ בְנֵי יוֹסֵף אֶת־הַיּוֹשֻׁעַ לֵאמֹר מִדְּעִי נִתְּנָה לִי נְחֻלָּה גִּרְלָה וְנָחַל אֲחִיד וְאֲנִי עִם־רַב עַד אֲשֶׁר־עַד־כֹּה בְּרַכְנֵי יִקְוֶה: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם הַיּוֹשֻׁעַ אִם־עִם־רַב אֲתָה עֲלֶה לָּךְ הַיְעָרָה וּבְרֵאתָ לָּךְ שֵׁם בְּאֶרֶץ הַפְּרָזִי: וְהַרְפְּאִים כִּי־אֵץ לָּךְ הַר־אֶפְרַיִם: וַיֹּאמְרוּ בְנֵי יוֹסֵף לֹא־יִמְצָא לָנוּ הַהָר וְרַב־בְּרִזָּל כְּכֹל־הַפְּנֵעִי הַיֵּשֵׁב בְּאֶרֶץ־הָעֵמֶק לְאֲשֶׁר בְּבֵית־שֶׁאֵן וּבְנוּתֵיהָ וְלְאֲשֶׁר בְּעֵמֶק יִרְעָאֵל: וַיֹּאמֶר הַיּוֹשֻׁעַ אֶל־בְּנֵי יוֹסֵף לֹא־פָרִים וְלַמְנַשֶּׁה לֵאמֹר עִם־רַב אֲתָה וְכֹה גְדוֹל לָּךְ לֹא־יִתֵּיָה לָּךְ גִּרְלָה אֲחִיד: כִּי הֵרֵ יִתֵּיָה־לָּךְ כִּי־עֵר הוּא וּבְרֵאתוֹ וַתִּהְיֶה לָּךְ תְּצַאֲתִי כִי־תוֹרֵשׁ אֶת־הַפְּנֵעִי כִּי־רַב־בְּרִזָּל לִי כִּי חֲזַק הוּא: (יהושע יז, יז-יח.)
¹⁶ וַיִּשְׁלְחוּ בְּנֵי־דָן מִמַּשְׁפַּחְתָּם חֲמֵשָׁה אַנְשִׁים מִקְצוֹתָם אַנְשִׁים בְּנֵי־חִיל מִצְרָעָה וּמִאֶשְׁתָּאֵל לְרַגֵּל אֶת־הָאָרֶץ וּלְחַקְרָהּ וַיֹּאמְרוּ אֲלֵיהֶם לָּךְ חַקְרוּ אֶת־הָאָרֶץ וַיָּבֹאוּ הַר־אֶפְרַיִם עַד־בֵּית־מִיָּה וַיְלִינוּ שָׁם: (שופטים יח, ב.)
¹⁷ וַיֹּאמֶר לָהֶם כְּהֵן לָּךְ לְשָׁלוֹם נָכַח יִקְוֶה דְרַכְכֶם אֲשֶׁר תִּלְכוּ־בָּהּ: וַיִּלְכוּ חֲמֵשֶׁת הָאֲנָשִׁים וַיָּבֹאוּ לַיִּשָּׁה וַיִּרְאוּ אֶת־הָעָם אֲשֶׁר־בְּקִרְבָּהּ וַיִּשְׁבְּתוּ לְבָטַח כְּמִשְׁפַּט צְדִיקִים שְׁקִטוֹ וּבָטַח וְאִין־מְקָלִים דְּבַר בְּאֶרֶץ יִרְשׁוּ עֶצֶר וְרַחֲקִים הֵמָּה מִצְדִּיקִים וְדְבַר אִין־לָהֶם עִם־אֲדָם: (שופטים יח, טו-יז.)

¹⁸ וַיָּבֹאוּ אֶל־אֲחֵיהֶם צָרְעָה וְאֶשְׁתָּאֵל וַיֹּאמְרוּ לָהֶם אֲחֵיהֶם מֵה אָתָּם: וַיֹּאמְרוּ קוּמָה וְנַעֲלָה עֲלֵיהֶם כִּי רָאִינוּ אֶת־הָאָרֶץ וְהִנֵּה טוֹבָה מְאֹד וְאַתֶּם מוֹחֲשִׁים אֶל־תַּעֲצֵלוּ לְלַכְתֹּת לָבֹא לְרֵשֶׁת אֶת־הָאָרֶץ: כְּבִאֲלֵם תִּבְאֹאוּ אֶל־עַם בָּטַח וְהָאָרֶץ רַחֲבֵת יָדַיִם כִּי־נִתְּנָה אֲלֵיהֶם בְּיַדְכֶם מִקּוֹם אֲשֶׁר אִין־שָׁם מַחֲסוֹר כָּל־דְּבַר אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ: (שופטים יח, י-יז.)
¹⁹ וְהִמָּה לְקַחוּ אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה מִיָּדָה וְאֶת־הַכֶּהֶן אֲשֶׁר הִיִּלְלוּ וַיָּבֹאוּ עַל־יָדָה עַל־עַם שְׁקֵט וּבָטַח וַיָּפֹּו אוֹתָם לְפִי־חֶרֶב וְאֶת־הַעִיר שָׂרְפוּ בְּאֵשׁ: וְאִין מִצִּיל כִּי רַחוּקָה־הִיא מִצִּדוֹן וְדְבַר אִין־לָהֶם עִם־אֲדָם וְהִיא בְּעֵמֶק אֲשֶׁר לְבֵית־רַחֲבֹב וַיָּבֹאוּ אֶת־הַעִיר וַיֵּשְׁבוּ בָּהּ: וַיִּקְרְאוּ שֵׁם־הַעִיר דָּן כְּשֵׁם דָּן אֲבִיהֶם אֲשֶׁר יוֹלַד לְיִשְׂרָאֵל וְאוֹלָם לְשֵׁם־הַעִיר לְרֵאשִׁינָה: (שופטים יח, כז-כט.)

²⁰ וַיִּשְׁלְחוּ בְנֵי דָן מִמַּשְׁפַּחְתָּם. מְבוֹאֵר אֲצִלֵּי בְּפִי הַתּוֹרָה (פ' מִקֵּץ ופ' שְׁלַח) שִׁישׁ שְׁנֵי מִיְּנֵי מִרְגָּלִים, א] הַהוֹלְכִים בְּתַחֲלָה לְרֵאוֹת אִם טוֹבָה הָאָרֶץ אוֹ לֹא, לְמַעַן דַּעַת אִם רָאוּ שִׁלְחוּ עֲלֵיהֶם, וְהֵם הַנִּקְרָאִים בְּעֵצֶם בְּשֵׁם תְּרִים, כִּי הִתֵּר מַחֲפֵשׁ אֶת הַטּוֹב. ב] אַחַר שֶׁסִּכְמוּ לְלוּחֹם בְּאֶרֶץ שׁוֹלְחִים מִרְגָּלִים לְרֵאוֹת אֶת עֲרוֹת הָאָרֶץ מֵאִיָּה צַד קֵל לְכַבְשָׁה, וְאֵלֶּה נִקְרָאִים מִרְגָּלִים, כִּי הַמִּרְגַּל מַחֲפֵשׁ אֶת הָרַע וְהוֹסְרוֹן. וַיֵּשׁ הַבְּדֵל בֵּינֵיהֶם, שְׁבַתְחָלָה כְּשִׁשׁוֹלְחִים תְּרִים, שִׁלְחוּ א' מְכַל שְׁבַט אוֹ מְכַל מַשְׁפָּחָה, כִּי לֹא יִסְמְכוּ שְׁבַט זֶה עַל שְׁלוּחֵים שֶׁל שְׁבַט אַחֵר, כִּי יֵשׁ אֶרֶץ שְׁטוּבָה לְפָנֵי שְׁבַט זֶה וְרַעָה לְשִׁבְט אַחֵר, כְּמוּ בְנֵי רֹאבוֹן בְּקִישׁ אֶרֶץ כְּנָעַן, וּבְנֵי זְבוּלוֹן בְּקִישׁ חוֹף אֲנִיּוֹת וְכַדּוּמָה. ב] שֶׁאֵז שִׁלְחוּ אֶת שִׁשִּׁיָּהִם וּגְדוּלֵיהֶם שְׁעִלֵיהֶם יִסְמְךְ לָבֶם, שִׁיּוֹדְעִים צָרְכֵי הָעָם וּמִגְמַתָּם. לֹא כֵן כְּשִׁשׁוֹלְחִים מִרְגָּלִים, שׁוֹלְחִים אִישׁ אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם וְאֶף הַפְּחוּתִים שְׁבַעִם, אַחַר שֶׁהֵם אִין עֵינֵימָם רַק לְרֵאוֹת מִקּוֹם שְׁקֵל לְכַבֵּשׁ אֶת הָאָרֶץ מִשָּׁם. וַיֵּשׁ עוֹד הַבְּדֵל אַחַר שֶׁאֵם שׁוֹלְחִים מִרְגָּלִים בּוֹחֲרִים אֲנִשֵׁי חֵיל וּגְבוּרִים, כִּי הֵם הוֹלְכִים בְּרַגְלֵם מִקּוֹם הַמְּבָצֵרִים וְהַגְּדוּדִים שְׁבַקְלֵם יִכְרוּ בִם שֶׁהֵם מִרְגָּלִים, וְצָרִיךְ שִׁיְהִיו גְּבוּרִים לְהַצִּיל נַפְשָׁם, וְגַם שִׁידְעוּ טַכְסִיּוֹת מִלְחָמָה שֶׁיִּי"י יִבִּיטוּ אִיךְ יִלְחֲמוּ וּמֵאִיָּה מִקּוֹם, לֹא כֵן הַתְּרִים הוֹלְכִים כְּסוֹחֲרִים בְּאַמְצַע הַמְּדִינָה וְאֵינִם בְּמִקּוֹם סְכָנָה אֲצ' שִׁיְהִיו אֲנִשֵׁי חֵיל. אוֹלָם פֹּה שִׁלְחוּ שׁוֹלְחִים לְשִׁי הַעֲבִינִים, א] לְתוֹר אִם טוֹבָה הָאָרֶץ. ב]

The verb “to spy (לַרְגֵל)” only appears twenty-five times in Tanach, of which nine instances are found in the Torah. Seven of those occurrences are with regards to Yosef’s accusation that his brothers are spies when they descend to Egypt to purchase provisions. He levels charges against them that “you are spies and you have come to expose the nakedness of the land (מַרְגְּלִים אַתֶּם לְרֹאוֹת אֶת-הָאָרֶץ בְּאֵתָם).” In other words, you have come to discover the weaknesses and vulnerabilities of the city. Seven of those instances are found in Sefer Yehoshua with six of them relating to the conquest of Yericho and Ai.²¹ In both of those instances, the mission of the spies is to provide military guidance to Yehoshua for his planned attacks. “Yehoshua bin Nun secretly sent two spies (שְׁנַיִם-אֲנָשִׁים מִרְגְּלִים חָרָשׁ) from Shittim, saying, ‘Go, reconnoiter the region of Yericho’...”²² Once again note the small number of people engaged for the mission as well as the veil of secrecy under which it was carried out. When the King of Yericho gets wind of their presence, he demands that Rachav turn them over to the authorities because they have come “to uncover the land (לְחַפֵּר אֶת-הָאָרֶץ).”²³ The verb “to dig (חפר)” means to uncover or discover that which is hidden.²⁴ While, as the Malbim points out, the verb is inherently neutral²⁵ and can be used in a positive sense as well (i.e. to dig a well to uncover water), nevertheless, it would seem in context here, it clearly has negative connotations and it is very similar to Yosef’s charge against his brothers that they have come to expose the nakedness of the land. This is reinforced by the Gemara in Sota which associates the verb “to dig (חפר)” with the word “to shame (חפר).”²⁶

With all of this in mind, if one reexamines the story found in Parshat Shlach, shockingly, neither the verb “to spy (לַרְגֵל)” nor the verb “to dig (חפר)” is

ever mentioned in the Parsha. This would obviously lead one to believe that the mission described is something completely different from spying and not of military importance. Here one encounters a completely new verb to describe the mission and the charge to the agents. God instructs Moshe to “send individuals VaYaturu (וַיִּתְּרוּ) the land of Canaan...”²⁷ That same verb is used repeatedly throughout the narrative to describe the purpose of the expedition. Once again here the verb (תור) only appears in Tanach twenty-three times, fifteen times in the Torah, and thirteen of those instances are in Parshat Shlach. Of those thirteen, twelve of them are in reference to the scouts and one is in the context of the Parsha of Tzitzit. The other two times it is mentioned in the Torah (Behalotcha and Devarim) it is used to describe the Aron’s movement ahead of the camp. Earlier in Sefer Bamidbar, when describing the first journey of the encampment from Har Sinai, the Torah describes that “...the Aron of God (representing God) traveled in front of them, a distance of three days’ journey, to seek out (לְתוֹר) a resting place for them.”²⁸ The verb Tor (תור) throughout Tanach means to “search, find or survey” and that is how it is utilized three times in Kohelet to describe Shlomo’s search for meaning in life.²⁹ It is also used to portray all the itinerant merchants that flock to Shlomo’s kingdom to peddle their wares.³⁰ The verbs usage is generally positive and it therefore indicates being in search of that which is good or constructive. A great example of this is found in Yechezkel where God tells the people, “That same day I swore to them to take them out of the land of Egypt into a land flowing with milk and honey, a land which I had sought out for them (אֲשֶׁר-תָּרַתִּי לָהֶם), the fairest of all lands.”³¹

לרגל מקום הקל לכבוש. ולכן מצד ששלחו לחקור את הארץ הטובה היא אם רעה, שלחו ממשפחתם חמשה אנשים, ר"ל א' מכל משפחה, וגם שלחו מקצותם, ר"ל הקצינים והנשיאים שבהם. ומצד ששלחו לרגל ג'כ, בחרו שיהיה אנשים בני חיל. ומפרש שזה מפני ששלחו לב עינים, א' לרגל את הארץ, ב' ולחקרה שהוא לתור הטובה היא אם רעה. ובכ"ז אחר שהיה זה השליחות הראשון אמרו להם לכו חקרו את הארץ, היה עיקר הצוין על החקירה שהוא לראות הטובה היא אם רעה, כי הריגול הוא אחרי החקירה: (מלבי"ם שופטים יח,ב וגם במדבר יג,ב)

21 ולשנים האנשים המרגלים את-הארץ אמר ה'אלהים ואלו-איש אחד את-האשה ואת-כל-אשר-לה כאשר נשבעתם לה: ויבאו הנערים המרגלים ויצאו את-רֶחֶב ואת-אביה ואת-אמה ואת-אחיה ואת-כל-אשר-לה ואת כל-משפחותיה הוציאו וניחום מחוץ למחנה ישראל: והעיר שרפי באש וכל-אשר-בה רקו הקסף והזהב וכלי הזהב והברזל נתנו אוצר בית-יקוק: ואת-רֶחֶב הזונה ואת-בית אביה ואת-כל-אשר-לה היתה: והושע ותשב בקרב ישראל עד היום הזה כי החביאה את המלאכים אשר-שלח ה' הושע לרגל את-יריחו: (יהושע ו,כב-כה) וישראל ה' הושע אנשים מיריחו העי אשר עם-בית און מקדם לבית-אל ויאמר אליהם לאמר עלו ורגלו את-הארץ ויעלו האנשים וירגלו את-הע: (יהושע ז,ב)

22 וישלח ה' הושע בן-נון מן-השטים שנים-אנשים מרגלים חרש לאמר לכו ראו את-הארץ ואת-יריחו וללו: ויבאו בית-אשה זונה ושמה רחב וישכבו-שמה: (יהושע ב,א)

23 ויאמר למלך יריחו לאמר הנה אנשים באו הנה הלילה מבני ישראל לחפר את-הארץ: וישלח מלך יריחו אל-רחב לאמר הוציאי האנשים הבאים אליה אשר-באו לביתך כי לחפר את-כל-הארץ באו: (יהושע ב,ג-א)

24 ויחפרו – כמו: לחפור את כל הארץ (יהושע ב,ג), כי החפור יחפש מה שיש בסתר. (אבן עזרא דברים א,כב)

25...וישראל בשאלתם אמרו ויחפרו לנו את הארץ לא אמרו לא לשון ויתור ולא לשון וירגלו רק לשון ויחפרו, שהוא לשון מסופק שהחפור הוא הדורש לדעת מטמוניות הארץ, ויפול בין על החופר לדעת טוב הארץ עצמה ורעתה כעין התר, ובין החופר לדעת מאיזה מקום יחפרו לנו את הארץ - אמר ר' חייא בר אבא: מרגלים לא נתכונו אלא לבושתה של ארץ ישראל, כתיב הכא: ויחפרו לנו את הארץ, וכתיב התם: וחפרה הלבנה ובושה החמה וגו' (סוטה לד:)

27 שלח-לך אנשים ויתרו את-הארץ כנען אשר-אני נתן לבני ישראל איש אחד איש אחד למטה אבתיו ותשלחו כל נשיא בהם: (במדבר יג,ב) ואלה שמות האנשים אשר-שלח משה לתור את-הארץ ויקרא משה להושע בן-נון: הושע: (במדבר יג,ז) ויעלו ויתרו את-הארץ ממדבר-צן עד-רחוב לכא חמת: (במדבר יג,כא) וישבו מתור הארץ מקץ ארבעים יום: (במדבר יג,כה)

28 ויסעו מהר יקוק דרך שלשת ימים וארון ברית-יקוק נסע לפניהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה: (במדבר יג,ג) ואלה הלך לפניכם בדרך לתור לכם מקום לחנותכם באשון לילה לראתכם בדרך אשר תלכו-בה ובענן יומם: (דברים א,ג)

29 ונתתי את-לבי לדרוש ולתור בחכמה על כל-אשר נעשה תחת השמים והוא ענין רע נתן אלוקים לבני האדם לענות בו: (קהלת א,ג) ואת-לבי למשוך בין את-בשרי וליבִי נהג בחכמה ולאחז בסכלות עד אשר-אראה אי-זה טוב לבני האדם אשר יעשו תחת השמים מספר ימי חיהם: (קהלת ב,ג) סבלותי אני ולבי לדעת ולתור ובקש חכמה וחשבון ולדעת רשע פסל והסכלות והוללות: (קהלת ז,כה)

30 לבד מאנשי התרים ומספר הרגלים וכל-מלכי הערב ופחות הארץ: (מלכים א י,טו וגם דברי הימים ב ט,יד)

31 ביום ההוא נשאתי ידִי להם להוציאם מארץ מצרים אל-ארץ אשר-תָּרַתִּי להם זבת חלב ודבש צבי היא לכל-הארצות: (יחזקאל כ,ו)

Given that Latur (לָתוּר) is the only verb employed in Parshat Shlach to describe the mission that God commands Moshe to undertake, it stands to reason that the purpose was not of a military or strategic nature which would likely have seen the words L'Ragel (לְרַגֵּל) or Lachpor (לְחַפֵּר) utilized instead. Applying the definitions of Tor (תּוֹר) found above, it would imply that the delegation was in search of or surveying something which is borne out by the tone of Moshe's questions. "When Moshe sent them to scout the land of Canaan, he said to them, 'Go up there into the Negev and on into the hill country, **and see what kind of country it is**. Are the people who dwell in it strong or weak, few or many? Is the country in which they dwell good or bad? Are the towns they live in open or fortified? Is the soil rich or poor? Is it wooded or not? And take pains to bring back some of the fruit of the land..."³² God knew the answer to all these questions, but He wanted to entice the people with the excitement of the amazing land that He had hand-picked for His beloved nation.³¹ The best way to do that was by sending a group of individuals to traverse the land, bring back its fruit and tell of the goodness they would witness; God asked them to be "tourists," not to opine on the feasibility of conquering the land. That would also help explain why a large delegation was sent and it was done publicly with great fanfare. This was an exciting event; the precursor to reaching their long-awaited and promised destination. In addition, one could now understand the need for a representative from each tribe and why those chosen were leaders, individuals of stature. The members' report would carry more weight if it represented the entire cross-section of the population and it was performed by already trusted authorities.

In Moshe's retelling of the story in Parshat Devarim, Moshe describes the people's demand to "...let us send agents ahead to reconnoiter the land (וַיַּחְפְּרוּ-לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ) for us and bring back

word on the route we shall follow and the cities upon which we shall come."³² Moshe then chronicles the carrying out of the mission, "They turned and headed up to the hill country, and came to the wadi of Eshkol, and spied it out (וַיִּרְגְּלוּ) אֹתָהּ."³³ The terminology used here parallels that which is found in Sefer Yehoshua with regards to Yericho (לרגל ולחפור). In other words, the stated purpose of the mission here is clearly military and strategic and that can be observed through the questions that the people would like answered "...bring back word on the route we shall follow and the cities upon which we shall come."³² How does one square that with the parallel, but contrasting narrative found in Parshat Shlach?

The Ramban suggests that the people asked for a scouting mission, an expeditionary force, to see the best way to enter and conquer the land, but God wanted a more balanced delegation – one that sought the best way to enter, but also would take note of the goodness of the land.³⁴ Parshat Shlach tells the story as it actually played out, the way God dictated. Moshe in Devarim points out to the people that in the end they sinned with regards to something that they themselves had initially requested; or from the perspective of Chazal, the mere fact that they had requested such a mission was problematic since it reflected a lack of confidence in God.⁸

Along similar lines, the Malbim explains that in Devarim the people were requesting a spy mission in order to prepare strategically for their upcoming military campaign.³⁵ They believed that they had to undertake normal war preparations since they could not and should not rely on miraculous divine intervention. Moshe acquiesced to that sentiment. God, though, had other plans; the conquest would be miraculous since from a pure military sense Bnei Yisrael were outclassed and would be soundly defeated. Therefore, there was no need to send spies and pretend that they were a military

³² וַתִּקְרְבוּן אֵלַי כְּלַכְמֹ וַתֹּאמְרוּ נְשַׁלְחָה אַנְשִׁים לְפָנֵינוּ וַיַּחְפְּרוּ-לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ וַיִּשְׁבוּ אֲתָנוּ דְבַר אֶת-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נַעֲלֵה-בָהּ וְאֵת הָעֵמֶק וְאֶת הַיַּרְדֵּן וְאֵת הַיַּרְדֵּן לְבֹא לְרֶשֶׁת גֹּיִם גְּדוֹלִים הַכְּבוֹשׁ נֹסִי עִי' וְכַמִּשְׁלֵם לָהֶם אַחֲזֵאתָ עֹבֵר אֶת הַיַּרְדֵּן לְבֹא לְרֶשֶׁת גֹּיִם גְּדוֹלִים וְעֻצּוּמִים מִמֶּךָ עָרִים גְּדוֹלוֹת וְבוּצוֹרוֹת בְּשִׁמִּים עִם גְּדוֹל וְרַם בְּנֵי עַנְקִים וְכוּ', ר"ל וּמִכֵּן זֶה תִּדְעֵ שֶׁאִי לִכְבֹּשׁ בְּדֶרֶךְ מִלְחָמָה טְבַעִיית, רַק וַיִּדְעַת הַיּוֹם כִּי ה' אֱלֹקֵיךָ הוּא הַעֹבֵר לְפָנֶיךָ אֲשֶׁר אוֹכְלָה הוּא יִשְׁמָדִים וְהוּא יִכְנַעֵם לְפָנֶיךָ, וּלְפָנֶיךָ אִי צֵל לְשַׁלּוֹחַ מְרַגְלִים לְרֹאוֹת אֶת עֵרוֹת הָאָרֶץ כִּי אֵין מַעְצוֹר לָהּ לְהוֹשִׁיעַ בְּכָל מְקוֹם שִׁיכְנוּ שָׁמָּה, רַק בְּאִשֶׁר יֵדַע ה' שִׁישְׂרָאֵל בְּלִתי מֵאֲמִינִים בְּלִבָּם שֶׁהִיא אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ וְכַמִּשְׁלֵם וַיִּמְאָסוּ בְּאֶרֶץ חֲמֵדָה לֹא הֵאֱמִינוּ לְדַבְּרוֹ, וְעַזְרֵי הַתִּיר לְמַשֶּׁה לְשַׁלּוֹחַ תְּרִים לְרֹאוֹת אֶת טוֹבַת הָאָרֶץ, לֹא מְרַגְלִים לְרֹאוֹת אֶת עֵרוֹתָהּ, וְעַזְרֵי שֶׁלַח לָךְ אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנַעַן, שֶׁהִתֵּר הוּא הַמְבַקֵּשׁ לְרֹאוֹת טִיב הָאָרֶץ לֹא חֲסוֹנוֹתִיהָ, וְבֹאֵר הַטַּעַם כִּי אֲשֶׁר אֵין נוֹתֵן לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַכְּבוֹשׁ יִהְיֶה עַל יְדֵי בְּדֶרֶךְ נֹס לֹא בְּדֶרֶךְ מִלְחָמָה וְאִי אִי צֵל לְשַׁלּוֹחַ מְרַגְלִים רַק תְּרִים, וְאַחֲרֵי שֶׁהִשְׁלִיחוֹת יִהְיֶה לְתוֹר אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הִיא אִם רַעָה, אִי צֵרֶךְ שֶׁכֵּן שֶׁבֶט יִשְׁלַח תֵּר מִיּוֹחַד מִצְדוֹ לְרֹאוֹת אִם טוֹבָה הִיא לְפָנֵי בְנֵי שְׁבֵטוֹ וְעַזְרֵי אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמַטֵּה אֲבוֹתָיו תִּשְׁלַח, וְכֵן צֵרֶךְ שֶׁהִשְׁלִיחַ יִהְיֶה אִישׁ גְּדוֹל בְּמַעֲלָה שְׁבֵטֵי שְׁבֵטוֹ יִסְמְכוּ עָלָיו וְעַזְרֵי לֹא נִשְׂאֵי בָהֶם ר"ל כֵּן אֶחָד מֵהֶם יִהְיֶה נִשְׂאֵי וְנִכְבַּד שֶׁבְּשֵׁבֶטוֹ, וְגַם אִם תִּשְׁלַח בְּלִי כִי הִשְׁלִיחוֹת לְרֹאוֹת טִיב הָאָרֶץ הוּא נוֹגַע לְכֹלם לֹא לְשֵׁר הַצְּבָא, וְהֵגַם שֶׁמַּשֶּׁה שֶׁלָּחָם הִיא הִשְׁלִיחוֹת לְצוֹרֵךְ הַכֹּלֵל: (מַלְבִּים בְּמַדְבֵּר יג,ב)

³³ וְהִנֵּה מְבוֹאֵר בְּמִשְׁנֵה תוֹרָה (דְּבָרִים א') כֹּאשֶׁר אָמַר לָהֶם מֹשֶׁה רָאָה נִתְּן ה' אֱלֹקֵיךָ לְפָנֶיךָ אֶת הָאָרֶץ עֲלֶיהָ רַשׁ וַתִּקְרְבוּן אֵלַי כְּלַכְמֹ וַתֹּאמְרוּ נְשַׁלְחָה אַנְשִׁים לְפָנֵינוּ וַיַּחְפְּרוּ לָנוּ אֶת הָאָרֶץ וַיִּשְׁבוּ אֲתָנוּ דְבַר אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נַעֲלֵה בָהּ וְאֵת הָעֵמֶק וְאֵת הַיַּרְדֵּן לְבֹא לְרֶשֶׁת גֹּיִם גְּדוֹלִים וְעֻצּוּמִים מִמֶּךָ עָרִים גְּדוֹלוֹת וְבוּצוֹרוֹת בְּשִׁמִּים עִם גְּדוֹל וְרַם בְּנֵי עַנְקִים וְכוּ', ר"ל וּמִכֵּן זֶה תִּדְעֵ שֶׁאִי לִכְבֹּשׁ בְּדֶרֶךְ מִלְחָמָה טְבַעִיית, רַק וַיִּדְעַת הַיּוֹם כִּי ה' אֱלֹקֵיךָ הוּא הַעֹבֵר לְפָנֶיךָ אֲשֶׁר אוֹכְלָה הוּא יִשְׁמָדִים וְהוּא יִכְנַעֵם לְפָנֶיךָ, וּלְפָנֶיךָ אִי צֵל לְשַׁלּוֹחַ מְרַגְלִים לְרֹאוֹת אֶת עֵרוֹת הָאָרֶץ כִּי אֵין מַעְצוֹר לָהּ לְהוֹשִׁיעַ בְּכָל מְקוֹם שִׁיכְנוּ שָׁמָּה, רַק בְּאִשֶׁר יֵדַע ה' שִׁישְׂרָאֵל בְּלִתי מֵאֲמִינִים בְּלִבָּם שֶׁהִיא אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ וְכַמִּשְׁלֵם וַיִּמְאָסוּ בְּאֶרֶץ חֲמֵדָה לֹא הֵאֱמִינוּ לְדַבְּרוֹ, וְעַזְרֵי הַתִּיר לְמַשֶּׁה לְשַׁלּוֹחַ תְּרִים לְרֹאוֹת אֶת טוֹבַת הָאָרֶץ, לֹא מְרַגְלִים לְרֹאוֹת אֶת עֵרוֹתָהּ, וְעַזְרֵי שֶׁלַח לָךְ אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנַעַן, שֶׁהִתֵּר הוּא הַמְבַקֵּשׁ לְרֹאוֹת טִיב הָאָרֶץ לֹא חֲסוֹנוֹתִיהָ, וְבֹאֵר הַטַּעַם כִּי אֲשֶׁר אֵין נוֹתֵן לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַכְּבוֹשׁ יִהְיֶה עַל יְדֵי בְּדֶרֶךְ נֹס לֹא בְּדֶרֶךְ מִלְחָמָה וְאִי אִי צֵל לְשַׁלּוֹחַ מְרַגְלִים רַק תְּרִים, וְאַחֲרֵי שֶׁהִשְׁלִיחוֹת יִהְיֶה לְתוֹר אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הִיא אִם רַעָה, אִי צֵרֶךְ שֶׁכֵּן שֶׁבֶט יִשְׁלַח תֵּר מִיּוֹחַד מִצְדוֹ לְרֹאוֹת אִם טוֹבָה הִיא לְפָנֵי בְנֵי שְׁבֵטוֹ וְעַזְרֵי אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמַטֵּה אֲבוֹתָיו תִּשְׁלַח, וְכֵן צֵרֶךְ שֶׁהִשְׁלִיחַ יִהְיֶה אִישׁ גְּדוֹל בְּמַעֲלָה שְׁבֵטֵי שְׁבֵטוֹ יִסְמְכוּ עָלָיו וְעַזְרֵי לֹא נִשְׂאֵי בָהֶם ר"ל כֵּן אֶחָד מֵהֶם יִהְיֶה נִשְׂאֵי וְנִכְבַּד שֶׁבְּשֵׁבֶטוֹ, וְגַם אִם תִּשְׁלַח בְּלִי כִי הִשְׁלִיחוֹת לְרֹאוֹת טִיב הָאָרֶץ הוּא נוֹגַע לְכֹלם לֹא לְשֵׁר הַצְּבָא, וְהֵגַם שֶׁמַּשֶּׁה שֶׁלָּחָם הִיא הִשְׁלִיחוֹת לְצוֹרֵךְ הַכֹּלֵל: (מַלְבִּים בְּמַדְבֵּר יג,ב)

force to reckon with, rather they should just realize from the outset that their only hope of victory was with divine assistance. On the other hand, given the people's lingering doubts with regards to the goodness of the land that God had promised to Bnei Yisrael, there was room for a mission to shore up the people's morale and convince them that Eretz Canaan was really a land flowing with milk and honey. Therefore, God proposes the mission found in Parshat Shlach that was intended to report on all the goodness that the land possessed.

It is also possible to suggest, similar to the Ri Ibn Kaspi, that both stories should be melded together. Though, instead of seeing them as linear events where the people's request preceded God's command or was supplanted by God's proposal, one could view them as simultaneous recordings of the same incident just from different perspectives. In this way, one could preserve the uniqueness of each narrative without there inherently being a contradiction between them. God's command to Moshe is unequivocal. The mission is Latur (לְתוֹר), to scout out the land, and return with a report about the quality and uniqueness of the land, its occupants and the life of its inhabitants. It is a fact-finding mission (לְתוֹר אֶת-הָאָרֶץ) and that is why God commands Moshe to send an official from each tribe to represent and investigate its interests. They were leaders, people of stature, whose report would carry weight with that tribe's constituents. The people, on the other hand, either misunderstood Moshe's guidance since some of the questions had a military or strategic tinge to them or because they were skeptical of God's promises or capabilities. It could be a mix of both of these reasons or it is possible that one caused or precipitated the other (i.e., their doubts predisposed them to misunderstand or their misunderstanding caused them doubt). Therefore, the people were looking for a military assessment of the situation they were about to enter. It is clear from the verbiage and questions posed in Devarim that the people were looking for strategic intelligence: "Let us send agents ahead to reconnoiter the land for us (וַיַּחְפְּרוּ-לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ) and bring back word on the route we shall follow and the cities upon which we shall come (אֶת-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נַעֲלֶה-בָּהּ וְאֵת הָעָרִים אֲשֶׁר (נָבֵא אֵלֵינוּ)."³⁶ The same delegates were charged with two competing missions and simultaneously

serving two masters: the will of God through Moshe for a survey of the land and its qualities and the people's demand for an intelligence account.

For the people, the scouts report and their conclusion that it was a suicide mission to attempt to conquer Eretz Canaan was exactly the information they were seeking. It clearly answered their question and reinforced their fears and doubts. Therefore, the refusal to enter the land was the will of the people, precipitated by the responses to their queries, and the blame laid squarely with them (וְלֹא אָבִיתֶם לַעֲלֹת).³⁶ While the ten mission delegates in Parshat Shlach try to be loyal to Moshe and answer all of the questions he posed, they still succumb to the pressure of the people and attempt to straddle the fence and respond to the people's interests by providing their assessment of what they had seen. In Moshe's eyes, in Parshat Shlach, the failure is squarely with the delegation's break from their contemplated assignment. Their pandering to the people completely undermined the original intent and value of the mission and its message about the goodness of the land. The expedition's delegates are therefore seen as the main culprits of the people's refusal to enter the land since their additional reporting unleashes an irrecoverable negative downward spiral effect on the people.

The final instance of the verb "to spy (לְרַגֵּל)" found in Sefer Yehoshua relates to Calev's recounting of his role in the ill-fated mission sent by Moshe. There, he describes, "I was forty years old when Moshe, the servant of God, sent me from Kadesh-barnea to spy out the land (לְרַגֵּל אֶת-הָאָרֶץ), and I brought him back a report that was in my heart. While my companions who went up with me caused the heart of the people to melt, nevertheless, I was loyal to God, my Lord."³⁷ Interestingly, Calev describes the mission that Moshe sent him on as a spying expedition. He acknowledges the people's intent for the delegation as a strategic military assessment and conflates that with Moshe's intended "tourist" mission. In that way, he captures the perspective of the members of the delegation that accompanied him, but then declares that he alone was able to provide an independent report and differentiate himself from the others. The capitulation of the other members to the people's demands³⁸ weakened their determination and

³⁶ וְלֹא אָבִיתֶם לַעֲלֹת וּתְמַרְוּ אֶת-פִּי יְקֹנֶה אֶלְקֵיכֶם: וּתְרַגְּנוּ בְּאֵהֶלְכֶם וּתְאֹמְרוּ בְּשֹׁנְאֵת יְקֹנֶה אֶתְנוּ הוֹצִיאֵנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְתֵת אֶתְנוּ בְּיַד הָאֱמֹרִי לְהַשְׁמִידֵנוּ: אֲנָהּ וְאֲנָחְנוּ עֲלֵינוּ אֲחֵינוּ הַמָּסוּ אֶת-לִבְבָנוּ לֵאמֹר עִם גְּדֹלוֹ וְרֵם מְמוֹנוֹ עָרִים גְּדֹלוֹת וּבְצוּרֹת בְּשָׂמַיִם וְגַם-בְּגִי עֲנָקִים רְאִינוּ שָׁם: (דְּבָרִים א, כו-כז)

³⁷ בֶּן-אַרְבַּעִים שָׁנָה אָנֹכִי בְּשִׁלַח מֹשֶׁה עִבְדֵי יְקֹנֶה אֶתִּי מִקְדֵּשׁ בְּרֹנֶה לְרַגֵּל אֶת-הָאָרֶץ וְאֲשַׁב אֶתוֹ דֹּבָר כַּאֲשֶׁר עַם-לִבְבִי: וְאֲחִי אֲשֶׁר עָלָיו עִמִּי הַמָּסִיוֹ אֶת-לֵב הָעָם וְאֲנֹכִי מִלֵּאֲתֵי אַחֲרֵי יְקֹנֶה אֶלְקֵי: (יְהוֹשֻׁעַ יד, ז)

³⁸ לֹא-תִטָּה מִשְׁפָּט לֹא תִכִּיר פְּגִים וְלֹא-תִתְקַח שָׂחָד כִּי הִשְׁחָד יַעֲוֹר עֵינֵי חֲכָמִים וְיִסְלַף דְּבָרֵי צְדִיקִים: צְדִיק צְדִיק תִּרְדֹּף לְמַעַן תִּתְּחֶה וְיִרְשַׁת אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְקֹנֶה אֶלְקֵיךָ יִתְּנֶה לָּךְ: (דְּבָרִים יז, טו-כ)

their ability to remain independent and report objectively.

It is interesting to note that the Aramaic translator of the Torah, Onkelos, makes no such distinction between the words utilized in the two narratives. In Parshat Shlach, he translates VaYaturu (וַיִּתְּרוּ) as VaYa'alelun (וַיֵּאלְלוּ)³⁹ and similarly in Parshat Devarim renders VaYach'P'Ru (וַיַּחֲפְרוּ) and VaY'Raglu (וַיִּרְגְּלוּ) as VaYa'alelun (וַיֵּאלְלוּ)⁴⁰ and VaAlilu (וְאֵלִילוּ),⁴¹ respectively. The conflation of these terms by ascribing to them a single translation would undermine the thesis that the nature of these missions was distinct. On the other hand, the Targum Yonatan, similar to Onkelos, translates the verb used in Parshat Shlach, VaYaturu (וַיִּתְּרוּ), as VaYa'alelun (וַיֵּאלְלוּ).⁴² Though in Parshat Devarim, he renders VaY'Raglu (וַיִּרְגְּלוּ) as Valtragun (וַיִּתְּרַגְּנוּ)⁴³ corroborating the differentiation noted above between the stories. This might also have reverberations regarding the understanding of a homiletic interpretation as well. The Piskei Teshuvot in the beginning of the laws of Rosh Hashana quotes from the Toldot Adam in the name of Rav Chaim Vital that the etymology of the name of the month of Elul (אֱלוּל) derives from the Aramaic translation of the word VaYaturu (וַיִּתְּרוּ) which is VaYa'alelun (וַיֵּאלְלוּ).⁴⁴ Therefore, one must review and search for their character flaws and scrutinize their actions during the month of Elul in preparation for the upcoming Days of Awe.⁴⁵ The understanding of VaYa'alelun (וַיֵּאלְלוּ) as the need to uncover one's deficits would only be true according those that conflate the two narratives. Whereas, according to the distinction drawn previously between the stories, it would actually compel the individual to do just the opposite – search for what is right and good about themselves similar to the mission envisioned by Moshe to report back the desirability of the land. It would signal and entail a more constructive and positive form of repentance.⁴⁶

In the end, only Yehoshua and Calev are able to successfully remain steadfast in their resolve to only carry out the God mandated mission without being influenced by the people's interests. That faithfulness allows them to break free of the compelling need of the other ten to provide a personal assessment of the situation, and they therefore are capable of remaining loyal to God. Their ability to avoid any military perspective allowed them to be objective emissaries and advocates, as God had envisioned, to promote the benefits and greatness of the land promised by God to Bnei Yisrael (טוֹבַה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד... אֲרָץ) (אֲשֶׁר-הוּא זָבַת חֵלֶב וּדְבַשׁ). More importantly, their independence granted them the capacity to clearly see God's intent with regards to the purpose of their mission and their expected duties. Their maintaining a limited role allowed them to arrive at the inescapable conclusion, which they convey to the people – since intelligence gathering was not a part of the God mandated mission then God must have desired to implicitly convey that the military issues were not on the table or subject to debate. In that case, the only plausible remaining possibility is that He would certainly and unequivocally lead them successfully in the conquest of the land (אִם-חִפְץ בְּנֹו יִקְוֶה וְהִבִּיא אֶתְנֹו) (אֶל-הָאָרֶץ הַזֹּאת וּנְתַנָּה לָנוּ... וַיִּקְוֶה אֶתְנֹו אֶל-תִּירָאִם).⁴⁷ The faithfulness of Yehoshua and Calev which allowed them to differentiate themselves from the other spies serves as a crucial reminder that we must clearly understand and discern that which is in our realm and control and that which is left to God's domain. Moreover, it highlights the importance of remaining steadfast in our loyalty to God's guidance and not allowing external influences or individuals to sway or pressure us into losing sight of our mission or goals thereby causing us to deviate or veer from God's mandate and intended path for us.

Shabbat Shalom

ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה - ר"ת אלול, שמכפר על השגגות כעין ערי מקלט. ועוד מובא שאלול מלשון 'ויאללון ית ארעא' - לתור ולחפש אחר נגעי הנפש ולפשפש במעשיו. ונוהגים אנשי מעשה לבדוק בחודש זה התפילין ומזוזות ועורכים בדק בשאר מצוות. (פסקי תשובות או"ח תקפ"א, מנהגי אלול)

⁴⁶ ומה עוד אם אדם קלקל ח"ו לדבר חמור ועוסק בסור מרע לראשונה כמו שכתוב, הריהו חושב על הקלקול, ומקום שהחשבה נמצאת שם האדם, עם כל נפשו, אז הוא בתוך הרע והוא בטח לא ישוב בתשובה כי מוחו יתגשם ויגרום לטמטום הלב ועלול ליפול לתוך עצבות חלילה, ואפילו לא עבר דבר חמור ומוחו לא יתגשם ולבו לא יטמטם אבל שיחשוב על סור מרע ועל הבוץ, הפוך בבוץ והוא יסאר בוץ. כן חטא לא חטא מה יש להקב"ה מזה, ובזמן שהוא חושב על זה הריהו יכול להיות נוקב מרגליות, ושיהי' משהו מזה למלכות שמים, לכן סור מרע, הפנה עצמך מרע, אל תהרהר ברע, עשה טוב, עשית חבילות עבירות עשות מצות כנגדן, היום, לפני יום כפורים צריכים להרגיש את עזיבת החטא, עם ישוב הדעת, מעומקא דליבא, לא ע"י התפעלות, רק קבלה בלב על העתיד ולהיות בשמחה, לומר "על חטא" במהירות ולא לשקוע בהם, רק ב"ותמלך אתה ה' לבדך" (חידושי ה"ם על התורה – יום כפור)

⁴⁷ ויאמר אל-פלי-עדת בני-ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור טובה הארץ מאד מאד: אם-חפץ בנו יקוה והביא אתנו אל-הארץ הזאת ונתנה לנו ארץ אשר-היא זבת חלב ודבש: אך ביקוה אל-תמרדו ואתם אל-תיראו את-עם הארץ כי לחמנו הם סר אצלם מעליהם ויקוה אתנו אל-תיראם: (במדבר י"ד, ט-ט)

³⁹ שלח לך גברין ויאללון ית ארעא דכנען דאנא יהיב לבני ישראל גוברא חד גוברא חד לשבטא דאבהתוהי תשלחון כל רבא דבהון: (תרגום אונקלוס במדבר י"ג, ב וגם פסוקים ט"ז, כ"א וכה)

⁴⁰ וקריבתון לותי כולכון ואמרתון נשלח גוברין קדמנא ויאללון לנא ית ארעא ויתיבון יתנא פתגמא ית אורחא דניסק בה וית קרויא דניעול להון: (תרגום אונקלוס דברים א, כב)

⁴¹ ואתפניו וסליקו לטורא ואתו עד נחלא דאתכלא ואלילו יתה: (תרגום אונקלוס דברים א, כד)

⁴² שלח לך גוברין חריפין ויאללון ית ארעא דכנען דאנא יהיב לבני ישראל גברא חד גברא חד וקריבתון לותי כולכון ואתפניו וסליקו לטורא ואתו עד נחלא דאתכלא ואלילו יתה: (תרגום יונתן במדבר י"ג, ב וגם פסוקים ט"ז, כ"א וכה)

⁴³ וקריבתון לותי בערבוביא כולכון ואמרתון נשדר גוברין קדמנא ויתרגנו לנא ית ארעא ויתיבון יתנא פתגמא ית אורחא דניסק בה וית קרויא דניעול ליתהון: ואתפניו וסליקו לטורא ואתו עד נחלא דאתכלא ויתרגינו יתה: (תרגום יונתן דברים א, כב-כד) \\\ אכל בספר יהושע וספר שופטים החילוק הזה לא מופיע בתרגום יונתן בן עוזיאל שהוא מתרגם כל הפועלים שם "ואלילו"

⁴⁴ תולדות אדם פ' כי תבוא בשם כתיבי הר"ח ויטאל ז"ל

⁴⁵ מ"ב בהקדמה לסימן: אני לודי ודודי לי ר"ת אלול וס"ת עולה מ' כנגד מ' יום מר"ח עד יוה"כ שהתשובה מקובלת להיות קרוב אל דודו וכו' ועוד סמך מקרא ומל ה' את לבבך ואת לבב זרעך ר"ת אלול. ועוד רמזים מובא בספ"ק על חודש אלול, איש לרעהו ומתנות לאבינים - ר"ת אלול, לרמז שיש להרבות בקיום מצוות צדקה וחסד. אנה לידו